

## Arrest

nr. 99 824 van 26 maart 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. HAEGEMAN loco advocaat P. VAN ASSCHE, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 9 februari 2012 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

U, A.(...) M.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 16 jaar geleden geboren in het dorp Saydan Arabi, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, jongere broer en zus. U ging zes jaar naar school. Uw vader was lid van de Hezb-i-Islami en in het kader daarvan was hij vaak van huis weg.

Op een dag - voor de maand van de Ramadan (01 augustus - 30 augustus 2011) - ontvingen jullie thuis een dreigbrief van H.(...) J.(...) - de zoon van H.(...) Q.(...) en verkozen in de Provinciale Raad - geadresseerd aan uw vader. Jullie konden die brief niet lezen omdat hij in het Mirzai-schrift geschreven was. Een maand later - na de ramadan - gaven de mannen van H.(...) J.(...) een tweede dreigbrief aan uw jongere broer. Ook deze was opgesteld in het Mirzai-schrift. Pas 15 dagen later - toen uw vader, die die brieven wel kon lezen, thuiskwam - wisten jullie wat er in die brieven stond. Er stond in dat uw vader moest stoppen met zijn werkzaamheden voor de Hezb-i-Islami, anders zouden ze hem met geweld komen halen. Kort hierna - anderhalve maand na de eerste dreigbrief - vielen de mannen van H.(...) J.(...) binnen bij u thuis. Hierbij werd uw vader meegenomen en werd u neergeslagen toen u achter hen aan ging. Sindsdien hebt u niets meer over uw vader vernomen. Twee dagen later kwamen ze een tweede keer bij u thuis langs. Deze keer zochten ze u en naar verstopte wapens. U was op dat moment niet thuis. Uw moeder zei hen dit ook en verzekerde hen verder dat er geen wapens verstopt waren in huis. De mannen van H.(...) J.(...) gingen toen weg, maar ze zeiden wel dat ze nog eens zouden terugkomen voor u. Uw moeder stuurde vervolgens uw jongere broer op pad om u te waarschuwen dat zij u zochten en dat u naar uw oom langs moederskant in de stad Jalalabad moest gaan. U bleef daar een maand, maar in tussentijd bleven de mannen van H.(...) J.(...) bij u thuis langskomen. Daarom werd besloten dat u Afghanistan diende te verlaten.

Op 9 februari 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u volgende documenten voor. Uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en twee dreigbrieven.

## **B. Motivering**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aan haalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo maakt u onvoldoende aannemelijk dat u daadwerkelijk vervolging door de H.(...) J.(...) diende te vrezen. U stelt zelf dat u geen idee heeft waarom zij achter u aan zaten (CGVS vraag 92). Bovendien lijkt het sterk dat H.(...) J.(...) interesse zou hebben in 15-jarige jongeman (CGVS vraag 12). Bovendien blijkt u in de verste verte niet op de hoogte te zijn van uw vaders activiteiten bij de Hezb-i-Islami of de reden voor zijn aansluiting bij die groep (CGVS vragen 37-41, 44-45). Van iemand wiens vader lid was van de Hezb-i-Islami mag verwacht worden dat hij hierover meer zou weten. Te meer daar u blijkbaar als belangrijk werd beschouwd door H.(...) J.(...). Dat u weinig tot geen inlichtingen kunt verschaffen over de werkzaamheden van uw vader en de organisatie waar hij - graag - bij was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS vraag 50).

Daarnaast blijft u eveneens in het ongewisse over de reden voor de ontvoering van uw vader (CGVS vragen 48-49). U zegt dat "u denkt dat H.(...) J.(...) dacht dat uw vader een probleem voor hem zou kunnen creëren". Dit is een veronderstelling en bovendien erg algemeen en vaag. Gezien de gevolgen dat dit conflict had voor u, mag er toch van uitgegaan worden dat u hier meer kennis en meer bijzonderheden over zou hebben. Noch over de activiteiten van uw vader noch over zijn ontvoering weet u iets. Indien wat u vertelt zou kloppen, kan er besloten worden dat u totaal buiten de activiteiten en het conflict met H.(...) J.(...) stond. Wat de reden van zijn conflict met uw vader moge geweest zijn, met de verdwijning van uw vader zou de strijd in het voordeel van H.(...) J.(...) zijn beslecht. In combinatie met uw leeftijd kan hieruit afgeleid worden dat H.(...) J.(...) geen enkele reden zou hebben gehad om alsnog achter u aan te komen.

Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat u of uw familie erg veel ondernamen om meer informatie over uw vader te weten te komen (CGVS vragen 87-89, 97, 108). Het enige wat u daarover kan zeggen, is dat het onmogelijk is hem terug te vinden of iets tegen H.(...) J.(...) te doen. Gezien de situatie door u beschreven en het feit dat de mannen van H.(...) J.(...) herhaaldelijk terugkeerden naar jullie huis mag er toch aangenomen worden dat uw moeder op zijn minst zou proberen meer te weten te komen over het lot van uw vader. Al is het maar hen ernaar vragen wanneer ze langskwamen, op zoek naar u. Voorts behoorde uw vader volgens u tot de Hezb-i-Islami - één van de machtigste anti-regeringsgroeperingen in Afghanistan - waarvan gesteld kan worden dat zij over de nodige middelen en connecties beschikken om inlichtingen in te winnen over uw vader of zelfs represailles te nemen tegen

H.(...) J.(...) (CGVS vragen 86-87, 89-90). Ook hadden jullie de hulp en/of raad kunnen invoeren van de ouderlingen van het dorp, zoals dit gebruikelijk is binnen de Afghaanse context wanneer er zich een plaatselijk probleem voordoet. U hebt nog steeds contact met uw oom langs moederskant waardoor u het wel zou gehoord hebben indien er enig nieuws hierover te vertellen zou geweest zijn. Dat niemand ook maar iets concreets deed om uw vader op te sporen, zijn lot te kennen of wraak te nemen, getuigt van een dusdanige desinteresse in hetgeen met hem gebeurd zou kunnen zijn dat dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en van zijn verdwijning ernstig aantast.

Daarnaast blijkt informatie waarover het CGVS beschikt dat de positie van H.(...) J.(...) sinds uw vertrek ernstig aan het wankelen is gebracht: hij werd niet herkozen in de provinciale raad en hij werd beschuldigd van het aanvallen van handelaars, ontvoeringen, diefstal en het verstoren van de veiligheid (informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map). In het kader daarvan werd hij op 12 maart 2012 gearresteerd. Dat uw oom u hier trouwens niets over vertelde, is erg opmerkelijk. Nu H.(...) J.(...) uitgeschakeld is als machtsfactor - iets wat u toch te weten had moeten komen gezien de relevantie ervan in het kader van uw vluchtrelaas - hebt u persoonlijk ook niets meer van hem te vrezen. Dat zijn medewerkers nog een gevaar voor u zouden kunnen betekenen, is niet aannemelijk aangezien zij nu ook hun machtsbasis - die hun acties legitimeerde - zagen wegvallen (CGVS vragen 104-107). Zoals u zelf ook zegt: "zij werken voor hem [H.(...) J.(...)]". Wanneer de persoon die het op u en uw vader zou gemunt hebben, 'uitgeschakeld' wordt, vervalt dan ook de door u voorgehouden vrees.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara is immers een bewijs van uw origine en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. De twee dreigbrieven zijn met de hand geschreven documenten op twee afgescheurde stukjes papier wat door eender wie eender waar kan gebeurd zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk vastgesteld worden. Bovendien kunnen in Afghanistan documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden (zie blauwe map).

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en daar uit bovenstaande argumentering blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebt, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. U beschikt over een intern vluchtalternatief naar Jalalabad aangezien uw oom er nog steeds woont en er een kruidenierswinkel heeft (CGVS vragen 66-70, 99). Voorts hebt u er een maand lang zonder noemenswaardige problemen kunnen verblijven vooraleer u uit Afghanistan vertrok. Bovendien hebben u en uw moeder nog steeds contact met uw oom. Hij helpt uw moeder te onderhouden door de praktische zaken in verband met de velden te regelen. U stelt in verband hiermee zelf dat uw oom genoeg geld heeft om uw moeder nog lang te onderhouden. Op basis van deze gegevens kan er besloten worden dat u over een familiaal en sociaal netwerk beschikt waardoor Jalalabad voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk is.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jansept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact

*ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig "middel" merkt verzoeker vooreerst op dat het belangrijk is om aan te geven dat de bestreden beslissing zelf Haji Jamal erkent als ontvoerder en aanvaller op handelaars en een man die diefstallen pleegt en de veiligheid verstoort. De bestreden beslissing erkent derhalve, aldus verzoeker, dat Haji Jamal gekend is voor de feiten die hij aanbrengt. Verzoeker geeft toe te hebben aangegeven dat hij zelf niet goed weet waarom ze hem en zijn vader viseerden. Hij voegt eraan toe wel uitdrukkelijk te hebben verklaard dat Haji Jamal niet enkel zijn vader viseerde, maar ook de oudste zoon van het gezin, traditioneel de belangrijkste persoon uit het huishouden, wilde vervolgen. *"In die zin is het perfect begrijpelijk dat iemand die hulp biedt aan Hezb-i-Islami, zoals de vader van de verzoeker en derhalve wordt aanzien als een terrorist door andere concurrerende groeperingen waaronder die van Haji Jamal, wordt aanzien als verstoring en derhalve moet worden uit de weg geruimd, inclusief zijn oudste zoon".* Verzoeker kan op zijn jeugdige leeftijd alleen maar vaststellen dat zijn vader tegen zijn moeder soms vertelde over Hezb-i-Islami en over zijn activiteiten, doch deze angstvallig werden stilgehouden ten aanzien van hem. Hij kon wel vaststellen dat bij zijn thuiskomst zijn vader vaak werd begeleid door mannen in een wagen met AK-47 geweren. Het enige wat hij weet, is, zo stelt hij, dat zijn vader bij de planning over aanslagen betrokken werd. Vermoedelijk zal, aldus verzoeker, in het licht hiervan Haji Jamal zijn vader als een potentieel doelwit gezien hebben *"en is het in Afghaanse kringen niet ongebruikelijk dat de oudste zoon wraak neemt op de ontvoerder of moordenaar van zijn vader".* Verzoeker wijst er ook op dat hij op het ogenblik van de feiten slechts vijftien jaar oud was en acht het derhalve logisch dat hem niets verteld werd over de taakinvulling van zijn vader. *"Nu de bestreden beslissing erkent dat Haji Jamal een ontvoerder is en hij ook inderdaad werd opgepakt op 12 maart 2012 moet het administratief dossier worden aangevuld daar waar Haji Jamal in tussentijd is vrijgelaten volgens de recentste informatie van de verzoeker. De verzoeker zelf kan dit niet aantonen maar uit informatie van het administratief dossier wordt inderdaad aangegeven dat Haji Jamal op 12 maart 2012 is opgepakt maar er wordt niet vermeld dat hij in tussentijd opnieuw is vrijgelaten, zodat het gevaar voor de verzoeker nog wel degelijk bestaande is".* Volgens verzoeker verlaagt het feit dat Haji Jamal in tussentijd niet meer verkozen is in de provinciale raad zijn machtsbasis niet en maakt dit van hem nog een gevaarlijker individu in die zin dat laatstgenoemde zich op dit moment niet meer gebonden moet achten door de wetgeving die hij zelf moet naleven en respecteren en hij dus op een clandestiene manier zijn activiteiten kan voortzetten en ongebreideld als terrorist kan handelen om de macht in de regio van Nangarhar over te nemen en voornamelijk in de regio van Jalalabad. Voorts laat hij gelden dat zijn moeder als vrouw in Afghanistan niet in staat moet worden geacht om een klacht in te dienen. Daarenboven was zijn oom te bang om dit zelf te doen en was hijzelf nog te jong om een en ander te regelen. Ze zijn hem wel blijven zoeken, doch zonder resultaat. Verzoeker geeft aan dat er in tussentijd een nieuwe evolutie is in die zin dat ook zijn oom werd ontvoerd en niet meer terug te vinden is. Diens oudste zoon heeft, aldus verzoeker, wel klacht ingediend bij de politie en het bewijs hiervan zal later worden gevoegd van zodra het van Afghanistan is toegekomen. Verzoeker meent dat bijgevolg nogmaals wordt bewezen dat hij en zijn familie wel degelijk gevaar lopen en dat de bestreden beslissing dus incorrect is waar zij stelt dat na zijn ontvoering en die van zijn vader er geen enkel gevaar meer was voor de rest van de familie. Verzoeker vraagt hem alsnog subsidiaire bescherming toe te kennen en wijst er in dit verband op duidelijk te hebben aangegeven dat hij in het dorp Saydan Arabi, gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar is opgegroeid. Hij merkt vervolgens op dat in de bestreden beslissing enkel rekening wordt gehouden met Jalalabad als intern vluchtalternatief, maar dit intussen achterhaald is aangezien zijn oom in tussentijd werd ontvoerd en hij daar dus ook niet meer

veilig zou kunnen zijn. Het vluchtalternatief is dus niet meer aanwezig en Jalalabad is dus geen relevant criterium, aldus verzoeker die besluit dat het enige relevante criterium hier het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar is, waarvan volgens hem wel wordt erkend dat subsidiaire bescherming op grond van de veiligheidssituatie aldaar wordt aanvaard.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) hij onvoldoende aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk vervolging door Haji Jamal diende te vrezen, (ii) hij in het ongewisse blijft over de reden voor de ontvoering van zijn vader, (iii) uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij of zijn familie erg veel ondernamen om meer informatie over zijn vader te weten te komen, (iv) uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de positie van Haji Jamal sinds zijn vertrek aan het wankelen is gebracht, (v) hij wat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst betreft over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt, (vi) er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (vii) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat verzoeker erg vaag en onwetend blijkt met betrekking tot verschillende essentiële elementen uit zijn relaas. Zo is hij totaal niet op de hoogte van de activiteiten van zijn vader bij de Hezb-i-Islami, welke aan de basis zouden liggen van diens ontvoering door de bende van Haji Jamal en van de problemen die hijzelf en zijn familie nadien met hen zouden hebben gekend. Ook over de reden waarom zijn vader zich in het verleden bij die anti-regeringsgroepering aansloot, is hij geheel onwetend. Hij kan ook geen inlichtingen verschaffen over die organisatie, doch beperkt zich tot enkele algemeenheden zoals het feit dat ze tegen de regering zijn. Voorts blijft hij in het ongewisse over de reden waarom zijn vader werd ontvoerd en heeft hij totaal geen idee waarom ze nadien ook hem achterna zaten. Daarnaast blijkt hij evenmin te weten of zijn vader ooit maatregelen tegen Haji Jamal heeft ondernomen. Verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten verklaart, noch rechtvaardigt zijn gebrekkige kennis. Immers, ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken. Verzoeker blijft hier echter volkomen in gebreke. Aangezien verzoekers vader lange tijd voor Hezb-i-Islami werkte en deze activiteiten aan de basis liggen van alle problemen die verzoeker en zijn vader vervolgens met Haji Jamal zouden gekregen hebben, kon van verzoeker redelijkerwijze een meer uitgebreide kennis hierover worden verwacht. Dat verzoekers vader zijn activiteiten voor Hezb-i-Islami voor hem verzweg verhindert verzoeker niet zich hierover te informeren bij zijn moeder of bij zijn oom langs moederszijde. Dat verzoeker zich hierover niet informeerde klemt des te meer nu hij omwille van deze problemen het land heeft moeten verlaten.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij en zijn familie concrete pogingen zouden hebben ondernomen om na de ontvoering van zijn vader meer te weten te komen over wat er met hem gebeurde. Verzoekers bewering dat zijn moeder als vrouw in een te zwakke positie stond om klacht in te dienen, zijn oom te bang was om dit te doen en hijzelf te jong om het een en ander te regelen, is geen aannemelijke verklaring voor de vaststelling dat de familie naliel hiervoor de hulp of de raad van de dorpsoudsten in te roepen zoals dit gebruikelijk is in de Afghaanse context wanneer er zich een plaatselijk probleem voordoet. Nu verzoeker en zijn familie verzuimden de hulp of de raad van derden in te roepen kan weinig geloof worden gehecht aan verzoekers huidige bewering dat ze hem bleven zoeken, doch zonder resultaat. Verzoeker geeft overigens niet de minste toelichting over die beweerde zoekpogingen en maakt deze bijgevolg evenmin aannemelijk.

Hoe dan ook, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (stuk 16, 'Landeninformatie') dat Haji Jamal op 12 maart 2012 werd gearresteerd op beschuldiging van het aanvallen van handelaars, ontvoeringen, diefstal en het verstoren van de veiligheid. Verzoeker beweert thans dat Haji Jamal ondertussen opnieuw zou zijn vrijgelaten, doch hij kan deze blote bewering niet met enige concrete en objectieve informatie staven, waardoor zij elke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geheel niet op de hoogte bleek van de arrestatie van Haji Jamal. Verzoeker verklaarde nog regelmatig contact te hebben met zijn

oom langs moederszijde. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de arrestatie van de persoon die hij vreest en voor wie hij uiteindelijk zijn land heeft moeten verlaten. Dat dit niet het geval is, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid en de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt ook dat Haji Jamal niet herkozen werd in de provinciale raad.

Verzoeker legt ter terechtzitting een niet vertaald document neer. De aanwezige tolk verklaart dat het een brief betreft die geschreven werd door de moeder van verzoeker. De brief is gericht aan het districtshoofd en maakt melding van de verdwijning van verzoekers oom. Nog daargelaten dat een document opgesteld door verzoekers moeder geen enkele objectieve bewijswaarde heeft, betreft het een kopie waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde wordt gehecht.

De twee eerder door verzoeker aangebrachte dreigbrieven zijn met de hand geschreven documenten die door eender wie, waar en wanneer kunnen zijn opgesteld zodat deze ook geen enkele bewijswaarde hebben.

Om voorgaande redenen kan aan verzoekers relaas geen geloof worden gehecht. Dienvolgens kan hij zich niet steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker de algemene situatie in het district Surkh Rod kan vermijden door zich in de stad Jalalabad bij zijn oom te vestigen die er een kruidenierszaak uitbaat. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar erg verschillend is naargelang het district. In het district Jalalabad is de situatie relatief rustig. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. Het geweld is er beperkt, plaatselijk en niet aanhoudend van aard en het neemt de vorm aan van gerichte aanvallen op hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is erg beperkt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Verzoeker beschikt derhalve in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal van de situatie in Jalalabad in het licht van artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen, en toont geenszins *in concreto* aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich daar te vestigen. Verzoeker betoogt thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze dat hij ook in Jalalabad niet meer veilig is aangezien zijn oom langs moederszijde ondertussen werd ontvoerd. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers beweerde problemen en al evenmin aan zijn bewering dat ook zijn oom momenteel zou ontvoerd zijn. Supra werd reeds uiteen gezet dat de brief van verzoekers moeder in deze geen bewijswaarde heeft aangezien de brief afkomstig is van een niet-objectieve bron.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER